

РЕШЕНИЕ

№ 6950

гр. София, 24.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в
публично заседание на 02.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **3851** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197, ал. 2 от Данъчно – осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).
Образувано е по повод на жалба, вх. № 11549 от 02.04.2021 г. и вх № 13591 от 19.04.2021 г. по описа на Административен съд – София град (АССГ), подадена от Е. К. П., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], офис 4 срещу Решение № ПИ – 10 от 13.01.2021 г. на директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение жалба вх. № 94 – Е - 397 от 30.12.2020 г. на оспорващата срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки (ПНОМ) № С200022 – 022 – 0088353 от 07.12.2020 г., издадени от С. Г., на длъжност старши публичен изпълните в дирекция „Събиране” при ТД на НАП С. и е върната на публичния изпълнител с дадени указания.
С жалбата се моли съдът да отмени оспореното решение на директора на ТД на НАП и да се постанови ново, с което да се уважи жалбата на оспорващата срещу постановлението за налагане на обезпечителни мерки. Инвокират се доводи, че изпълнителното дело е образувано през 2009 г. и по него са присъединени в годините и други вземания, като по отношение на някои от тях е изтекла абсолютната давност. Твърди се, че посоченото в разпоредбата от 20.01.2021 г. прекъсване на тази давност с издаване на Постановление от 12.09.2016 г. за налагане на запор на 1 бр. МПС, което не е нейна собственост, тъй като е предадена за унищожаване. В тази връзка счита, че е приложима разпоредбата на чл. 171, ал.1 от ДОПК и за активирането на кратката 5 годишна давност и на основание чл. 225, ал.1, т. 7 вр. с чл. 171, ал.1 от ДОПК образуваното изпълнително дело да бъде частично прекратено и

вземанията, възникнали към 31.12.2015 г. да бъдат заличени. В хода на съдебното производство жалбоподателят редовно призован, се явява лично и се представлява от адв. Й., които поддържат оспорването и предлагат да се отмени обжалваното решение. Ответникът – директорът на ТД на НАП - С. редовно призован, се представлява от юрк. Н., която оспорва жалбата, предлага да не се уважава, претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

В ТД на НАП е образувано изпълнително дело № 20090003670/2009 г. по описа на дирекция „Събиране” срещу Е. П. за събиране на установени и изискуеми публични вземания. В хода на изпълнителното производство от страна на публичния изпълнител е издадено Съобщение за доброволно изпълнение изх. № 3670 – 000001 от 25.08.2009 г. за неплатени в срок, установени публични вземания, които към 07.12.2020 г. са в общ размер на 3899,92 лв. Задълженията са установени по подадени декларации по ЗДДФЛ за период от 01.01.2010г. до 31.12.2019 г., глоба по наказателно постановление № 17826 т 12.04.2012 г. на МВР С., глоба по електронен фиш № K0525933 от 15.03.2013 г. на ГДНП, глоба по електронен фиш № K0022803 от 13.05.2011 г на МВР С. и глоба по електронен фиш № K819792 от 26.05.2014 г. по ГДНП, Од на МВР.

С цел обезпечаване на вземането, органът по изпълнение е издал ПНОМ № С160022/022 – 0022373 от 12.09.2016 г. и ПНОМ № С200022 – 022 – 0088353 от 07.12.2020 г. Предмет на настоящия спор е ПНОМ № С200022 – 022 – 0088353 от 07.12.2020 г., с което е наложен запор върху наличните и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми предоставени за доверително управление, находящи се в О. АД и [фирма] за сумата от 3899,92 лв. Това Постановление е връчено на неговия адресат на 22.12.2020 г., видно от известие за доставяне (чл. 21) и на 30.12.2020 г. срещу него е депозирана жалба до директора на ТД на НАП. Последният се е произнесъл с решение № ПИ – 10 от 13.01.2021 г., с което е оставил жалбата без уважение и е върнал преписката на публичния изпълнител да се произнесе по възражението за погасени по давност задължения.

В хода на съдебното производство са приети като писмени доказателства представените с жалбата и административната преписка документи, както и допълнително ангажираните от страните. Видно от представеното от жалбоподателя и прието по делото Разпореждане № С210022 – 137 – 0000389 от 20.01.2021 г., издадено от старши публичен изпълнител при ТД на НАП – С., на основание чл. 225, ал.1, т. 7 във връзка с чл. 168, т. 3 и чл. 171, ал.2 от ДОПК, е разпоредено прекратяване, поради изтекла погасителна давност, събирането на публични вземания в общ размер на 345,22 лв.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата, предмет на настоящето производство, е подадена в срока по чл. 197, ал.2 от ДОПК и е допустима, като подадена от надлежна страна.

Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен административен орган по чл. 200 от ДОПК, в кръга на правомощията му, определени в разпоредбата на чл. 167 от ДОПК, в предвидената в чл. 196 от ДОПК писмена форма и съдържа всички

задължителни реквизити.

Съгласно чл. 195, ал. 1 и ал. 2ДОПК обезпечение се налага по отношение на установени и изискуеми публични вземания, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни тяхното събиране. Целта на обезпечителното производство е да гарантира изпълнението на публичните задължения като се отдели и предназначи определен актив от имуществото на длъжника, по отношение на който последният губи право да се разпорежда и който би могъл да послужи за принудително удовлетворяване на вземанията на държавата. По този начин законодателят защитава интереса на фиска и гарантира, че държавата ще може да събере установеното публично задължение с лихвите, до окончателното му погасяване. В рамките на производството по издаване на ПНОМ, публичният изпълнител извършва преценка дали действително ще бъде затруднено или невъзможно събирането на публични вземания и същият има правомощието да наложи обезпечителни мерки.

Нуждата да се обезпечи изпълнението на конкретно публично вземане възниква поради опасността публичният изпълнител да не открие в деня на изпълнението секвестрируеми права на длъжника, годни да удовлетворят публичния взыскател.

В конкретния случай публичният изпълнител е извършил анализ на събраните доказателства относно имущественото състояние на жалбоподателя, анализ на размера на задължението, възможността на длъжника да обслужва текущите и настоящите задължения, както и гаранциите за събиране на публичното вземане на принципа за бърза ликвидност на вземанията, с оглед на което е обосновал обезпечителната нужда за налагане заповед върху наличните и постъпващи суми по банкови сметки, с обжалваното постановление.

Правилен е изводът на ответника в обжалваното решение, че към момента на издаване на обжалвания ПНОМ е спазена разпоредбата на чл. 195, ал. 7 от ДОПК, съгласно която обезпеченията трябва да съответстват на вземанията на държавата и общините, като публичният изпълнител правилно и законосъобразно е направил обоснован извод, че ще се затрудни събирането на публичното вземане, доколкото при сравнение на наличните активи на длъжника и размера на публичното вземане може да се обоснове такъв извод.

Що се касае до възраженията на оспорващата за изтекла погасителна давност е необходимо да се посочи, че изтичането на погасителната давност за публично вземане не води само по себе си до незаконосъобразност на издаденото ПНОМ, респективно неговата отмяна, а би могло да бъде основание за прекратяване на изпълнителното производство за посоченото вземане. Давността не се прилага служебно, а по възражение на заинтересованата страна пред компетентен орган, като изключение от това правило е предвидено в разпоредбата на чл. 173, ал.2 от ДОПК, за вземания, за които е изтекъл 10 – годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение.

С оглед посоченото, правилно и законосъобразно е посочено в акта на директора на ТД на НАП – С., че не може да се приеме, че вземанията са погасени по давност в производството по чл. 197 от ДОП, без преди това да е поискано от публичния изпълнител да се отпишат по реда на чл. 173 от ДОПК.

Според чл. 225, ал.1 от ДОП, производството по принудително изпълнение на публичните вземания се прекратява с разпореждане на публичния изпълнител, а в случая, видно от приетите по делото жалбоподателят не е предприел действия,

насочени към публичния изпълнител за прекратяване на изпълнителното производство. При това положение оспорващата е следвало да поиска прекратяване на изпълнителното производство за нейните задължения, поради изтекла погасителна давност, като отправи възраженията си към публичния изпълнител, който по силата на чл. 225 от ДОПК има правомощието с разпореждане да прекрати производството, ако приеме, че възражението е основателно или пък да откаже да приложи института на давността. Липсата на волеизявление на компетентния административен орган, което да е предмет на административен контрол в тази част. В случай че след произнасянето се постанови отказ, който подлежи на задължителен административен контрол, а актът на по – горестоящия орган подлежи на съдебен контрол.

Законосъобразно ответникът е посочил, че правомощията му на решаващ орган при обжалване на действията на публичен изпълнител са уредени в чл. 267, ал.2 от ДОПК. В тази разпоредба не е разгледана хипотезата, при която да действа по жалба/искане, която е трябвало да бъде отправена до публичния изпълнител.

Настоящият съдебен състав изцяло споделя доводите на директора на ТД на НАП, че по силата на §2 от ДР на ДОПК за неуредените случаи се прилагат разпоредбите на АПК, а в този случай на чл. 88, чиято ал. 2 предвижда, че когато по – горестоящият орган е сезиран с жаба, която не му е подведомствена, той следва да е препрати на компетентния орган (в настоящия случай н публичния изпълнител). Абсолютна процесуална предпоставка, за да може директора на ТД на НАП С. да разгледа отправена до него жалба, за погасени по давност задължения е да са налице действия на публичния изпълнител, с които е отказано прилагането на института на давността и те да са обжалвани. Компетентен да се произнесе по искането за погасяване на задълженията с оглед преценката дали са налице основанията за прекратяване на производството по принудително изпълнение на основание чл. 225, ал.1, т. 7 във връзка с чл. 168, т. 3 от ДОПК е съответния публичен изпълнител.

Същи са мотивите и по отношение на направените възражения в жалбата до съда за прилагане на кратката давност по чл. 171, ал.1 от ДОПК, тъй като по силата на чл. 197, ал.2 от ДОПК предмет на съдебния контрол е решението на директора на ТД на НАП и не притежава нито компетентност, нито процесуална възможност да изземва функциите на публичния изпълнител, защото така е лиши от независим контрол интересите на засегнатата страна.

Във връзка с горното и в допълнение трябва да се посочи, че е процесуално задължение на длъжника в хода на изпълнителното производство да ангажира всички благоприятни за него доказателства, включително и такива, които по безспорен начин да удостоверяват погиването на запориран или възбранен актив. Събирането на такива доказателства е хода на съдебно производство е неоправдано, поради което в настоящия спор не е изследван въпросът за физическото съществуване на лек автомобил „С.“, собственост на Е. П., тъй като по отношение на регистрационния му режим у притежателят му трябва да се намират съответните документи.

Не на последно място е необходимо да се посочи, че за да бъдат отменени наложените обезпечителни мерки, длъжникът трябва да представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа или изпълнителното основание да не съществува. Жалбоподателят, независимо от дадените от съда указания с определение от 02.07.2021 г., не ангажира благоприятни за нея доказателства.

По изложените съображения жалбата на Е. К. П. е неоснователна и като такава следва

да се отхвърли.

При този изход на делото на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение на основание § 2 от ДОПК вр. чл. 144 от АПК вр. чл. 78, ал.8 от ГПК, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер на 100,00 лв. Възнаграждението за процесуално представителство на ответника се определя на база посочените правни основания, тъй като разпоредбата на чл. 161 от ДОПК се намира в глава П. от ДОПК, която се отнася до обжалването на ревизионния акт, а настоящият спор не е с такъв предмет.

Воден от горното, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. К. П. срещу Решение № ПИ – 10 от 13.01.2021 г. на директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение жалба вх. № 94 – Е - 397 от 30.12.2020 г. на оспорващата срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки (ПНОМ) № С200022 – 022 – 0088353 от 07.12.2020 г., издадени от С. Г., на длъжност старши публичен изпълните в дирекция „Събиране” при ТД на НАП С. и е върната на публичния изпълнител с дадени указания.

ОСЪЖДА Е. К. П., ЕГН [ЕГН] да заплати на ТД на НАП - С. юрисконсултско възнаграждение по делото в размер на 100,00 (сто) лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

СЪДИЯ: